

Arrest

nr. 125 398 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun twee minderjarige kinderen X en X, en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 april 2013 waarbij de verlenging van de machtiging tot verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, overeenkomstig artikel 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, wordt geweigerd.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 20 mei 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarbij medische aandoeningen werden aangehaald in hoofde van eerste verzoeker.

1.2. Deze aanvraag wordt op 15 maart 2011 gegrond verklaard en verzoekers worden gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

1.3. Dit tijdelijk verblijf wordt op 22 maart 2012 verlengd voor de duur van één jaar.

1.4. Op 15 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij verlenging van de machtiging tot verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekers op 24 april 2013 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 14/02/2013 bij onze diensten werd ingediend tót verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tót wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 20/05/2010. Dat dit verzoek door onze diensten op 15/03/2011 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. :

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag) hij concludeerde dat:

'Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)'

'Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.'

'Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.'

'De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand.' Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient door uw diensten te worden ingehouden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

2.2. De Raad stelt ambtshalve vast dat derde verzoekster M. V., geboren op 29 juni 1995, bij het indienen van het verzoekschrift op 23 mei 2013 als minderjarige werd vertegenwoordigd door haar ouders, en thans als meerderjarige de beroepsprocedure kan verderzetten in eigen naam.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat vereist wordt dat een terugkeer naar het herkomstland een inbreuk moet uitmaken op artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing van 15 april 2013 weigert de verblijfskaart om medische redenen te verlengen verwijzende naar het verslag van de arts-adviseur die conclusideert:

- Dat uit het medisch dossier niet blijkt dat de medische problematiek voldoende ernstig is om te beantwoorden aan de criteria van artikel 3 EVRM;

Dat er geen beletsel is om terug te keren naar het land van herkomst gezien de gezondheidstoestand blijvend verbeterd is;

In de bestreden beslissing wordt de conclusie van de arts-adviseur volledig aangehaald en als uitsluitend motief voorgesteld voor de negatieve beslissing.

Uit het aangehaalde motief kan worden afgeleid dat de arts-geneesheer de medische problematiek aftoest aan het criterium van artikel 3 EVRM, aangezien zij er duidelijk naar verwijst, zeggende dat de aangehaalde problematiek niet de vereiste graad van ernst vertoont.

De bestreden beslissing verwijst als rechtsgrond naar artikel 9ter §3, 4° Vw. waarin wordt gesteld:

"De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk : (...) 4° indien de in § 1 vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk".

De wet omschrijft aldus twee ziektes die in aanmerking komen, m.n.:

Een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling;

Een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling;

De geneesheer-deskundige beperkt zich tot de vaststelling dat de ziekte geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene, minstens een schending moet inhouden van artikel 3 EVRM. Deze redenering wordt integraal overgenomen in de bestreden beslissing.

Hierdoor lijkt men een voorwaarde toe te voegen aan de wet.

Los van de feitelijke correctheid van deze beoordeling, stelt de wet helemaal niet dat een ziekte enkel in aanmerking komt als zij een directe bedreiging vormt voor het leven van de vreemdeling, noch wordt vereist dat de terugkeer een inbreuk moet uitmaken op artikel 3 EVRM (onmenselijke en vernederende behandeling).

Door het medisch onderzoek te beperken tót een onderzoek naar het (directe) levensbedreigend karakter van de ziekte of schending van artikel 3 EVRM, schendt de bestreden beslissing het aangevoerde middel.

Hierbij kan mutadis mutandis verwezen worden naar het arrest van Uw Raad (RvV nr. 92 863, 4 december 2012, zaak met nr. RvV 104 962/11):

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperken interpreteert.

De bestreden beslissing steunt op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, § L eerste lid van de

Vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht werden geschonden in het licht van artikel 9ter, § L eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing".

Ook in het arrest nr. 99 783 oordeelde Uw Raad dezelfde zin (RvV 26 maart 2013, nr. 99 783) dat het onwettig is het onderzoek overeenkomstig artikel 9ter Vw. te beperken tot een onderzoek naar het levensbedreigend karakter van de ziekte.

Er kan dan ook geen betwisting over bestaan dat de bestreden beslissing, die louter steunt op het besluit van de ambtenaar geneesheer dat de ziekte niet levensbedreigend is, het aangehaalde middel schendt.

Tweede onderdeel: schending van de aangevoerde bepaling omdat de arts- adviseur onzorgvuldig tót zijn bevinding komt.

De bestreden beslissing verklaart dat het aangehaalde medische probleem niet kan weerhouden worden als grond voor een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen (artikel 9ter Vw.) verwijzende naar het (negatieve) advies van de ambtenaar geneesheer.

Derhalve komt verwerende partij tot het besluit dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter Vw.

De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 13 Vw. dat stelt:

" § L Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tót verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd. (...)

De verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van beperkte duur, is geldig voor de duur van de machtiging of de toelating. Wanneer een verblijfstitel uitgereikt is aan een vreemdeling die toegelaten is tot een verblijf van beperkte duur overeenkomstig het derde lid en de toelating tot verblijf onbeperkt wordt tijdens de geldigheidsduur van deze verblijfstitel blijft deze geldig tot aan zijn vervaldatum. De Koning bepaalt de geldigheidsduur van de verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd is of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur.

(...)

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

§ 2bis. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf (...)"

Het advies van de geneesheer-adviseur waarop de bestreden beslissing steunt, overweegt dat verzoeker helemaal niet lijdt aan slaapapnoe, zodat hij eigenlijk een verblijfsmachtiging had bekomen op grond van een aandoening die hij helemaal niet heeft.

In het besluit stelt de arts-adviseur verder nog dat :

"De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand".

Verzoeker betwist echter dat hij geen slaapapneu zou hebben.

In de voorgelegde medische rapporten wordt de diagnose van slaapapneu meermaals bevestigd. Naar aanleiding van één onderzoek werd blijkbaar de diagnose niet gesteld, waardoor dr. Haenebalcke vermeldt dat er geen slaapapneu zou zijn. Andere medische rapporten bevestigen wel de diagnose.

In het verslag van de huisarts wordt opnieuw de diagnose van slaapapneu bevestigd, en gewezen op het nut van een aanvullend onderzoek.

Artikel 9ter, § 1, vijfde lid Vw. stelt:

"De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen".

De geneesheer-adviseur krijgt inderdaad de bevoegdheid om een waardering te maken omtrent de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, doch hij dient dit uiteraard te doen in het licht van artikel 9ter §1, eerste lid Vw., waarin gesteld wordt:

"De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt OD een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde".

[...]

In werkelijkheid heeft de geneesheer elk onderzoek nagelaten. Gezien het bestaan van tegenstrijdige diagnoses, kon de arts-adviseur er zich niet toe beperken om één diagnose als de enige juiste te kiezen. In elk geval vermeldt het advies noch de beslissing waarom de vaststelling dat verzoeker niet zou lijden aan slaapapneusyndroom dient te primeren boven de andere diagnoses (o.a. van dr. Vandemeerschaut)."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 9ter en 13 van de vreemdelingenwet en de artikelen 9 en 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig gewijzigd zijn dat de machtiging niet langer nodig is. De bestreden beslissing wijst erop dat daarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 april 2013. Dit advies werd onder gesloten omslag aan de bestreden beslissing gevoegd en maakt daar integraal deel van uit. Het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dus bepalend voor de besluitvorming van gemachtigde. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de conclusies van de ambtenaar-geneesheer, met name dat (i) uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat er sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf en (ii) dat de verblijfsmachtiging niet langer nodig is vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand. De gemachtigde concludeert dat, gezien de gedane vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, het niet langer blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is er

geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar hun land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Als dusdanig wordt de bestreden beslissing niet gekenmerkt door een gebrekkige of ontbrekende motivering. Verzoekers maken voorts niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond

3.3. De Raad merkt op dat verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schending van materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling (...) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt verder dat de beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de aanvrager verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft.

3.4. De Raad stelt vast dat de gemachtigde, op basis van artikel 13 van de vreemdelingenwet en artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, gemachtigd is om na te gaan of verzoeker, in hoofde van wie medische elementen werden voorgelegd, nog steeds voldoet aan de bijzondere omstandigheden op basis waarvan voordien een machtiging tot voorlopig verblijf werd toegekend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In het bijzonder is het de gemachtigde toegestaan om na te gaan of de omstandigheden op basis waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf werd verleend nog steeds bestaan of niet dermate ingrijpend gewijzigd zijn zodat een machtiging nog steeds nodig is.

Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

Artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...);

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

(...)”

3.5. In tegenstelling tot wat de raadsman van verzoekers ter terechtzitting betoogt, blijkt uit het administratief dossier dat de ambtenaar-geneesheer heeft onderzocht of eerste verzoeker nog voldeed aan de omstandigheden op basis waarvan voordien een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd toegekend.

De ambtenaar-geneesheer concludeerde na evaluatie van de voorliggende medische getuigschriften dat:

"Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Er werd eerder een medisch advies gegeven door collega dr. Deraeve (d.d. 24/01/2011) voor een verblijf van 2 jaar.

Voor dit advies baseer ik me op de attesten die ons sinds het laatste advies werden bezorgd:

- Afschriften uit het elektronisch medisch dossier (data tussen 09/2009 en 06/2010) met een reeds symptomen, die reeds in het vorig advies werden behandeld;
- Medisch attest (d.d. 13/03/2012, pagina 2-5) ingevuld door dr. Van den Meerschaut, huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene bilaterale gonarthrose heeft, evenals obesitas, slaapapnoe, migraine en gastritis;
- Attest (d.d. 05/03/2012) opgemaakt door dr. Meerschaut waaruit blijkt dat betrokkene medische verzorging zou nodig hebben op continue basis zonder specificëring;
- Een lijst verslagen van technische onderzoeken waaronder RX cervicale wervelzuil, RX schedel, MRI linker knie, RX knieën, MRI rechter knie, slaaponderzoeken, coloscopie en CT-thorax. Hieruit blijkt oa artrose ter hoogte van de cervicale wervels, geen abnormale bevindingen op de RX-schedel, status na mediale meniscectomie thv de linker en rechter knie.

Uit het slaaponderzoek blijkt dat er geen sprake is van een obstructief slaapapnoesyndroom (OSAS). Verder blijkt dat er ronchopathie is dat niet sociaal storend is. Het belang van gewichtsreductie en rookstop wordt geduid. Verder zijn er geen aanwijzingen voor een endocrinologische aandoening. Er zijn geen aanduidingen voor een inflammatoir darmlijden. De onderzoeken tonen geen belangrijke afwijkingen;

- Attest (d.d. 13/02/2013) opgemaakt door dr. Van den Meerschaut voor de "verlenging van een paspoort";
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 13/02/2013) ingevuld door dr. Van den Meerschaut waaruit blijkt dat betrokkene slaapapnoe heeft, morbiede obesitas, proctologische problemen, dyspnee en artrose.

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 41-jarige man obees is en last heeft van "slaapapnee". Uit de attesten blijkt dat dit gevoel van kortademigheid bij neerliggen niet kadert in een obstructief slaapapnoesyndroom. De reden waarvoor de verblijfsmachtiging werd toegekend blijkt de behandeling te zijn van een aandoening die betrokkene niet eens heeft. Hij maakt dan ook geen gebruik van CPAP (continuous positive airway pressure) waarzonder hij zogezegd een ademhalingsstilstand zou hebben. Betrokkene heeft hier blijkbaar geen nood aan en dit is bijgevolg niet langer een reden om betrokkene een verblijfsmachtiging te verlenen.

Er wordt in de attesten wel herhaaldelijk geduid dat betrokkene dient te vermageren en te stoppen met roken.

De andere vermelde aandoeningen zoals proctologische problemen, de dyspnee en artrose zijn banale aandoeningen die deels gepaard gaan met zijn overgewicht. Dit wordt bevestigd door het feit dat voor die aandoeningen geen behandeling wordt gegeven.

Volgens de meest recente informatie wordt de betrokkene wel behandeld met sertraline (Serlain) en esomeprazol. Verder neemt hij Bacilac Forte, een probiotica dat in België niet op de geneesmiddelenlijst staat en bijgevolg niet wordt weerhouden als essentieel.

Sertraline is een antidepressivum maar nergens is er sprake van stemmingsstoornissen die bovendien geen invloed hebben op vitale organen en niet worden weerhouden in het kader van artikel 9ter.

Verder is er esomeprazol, medicatie voor gastritis dat in maart 2012 als diagnose werd vermeld. Er zijn in het dossier geen elementen te weerhouden waaruit we kunnen afleiden dat het om een ernstige gastritis gaat; het wordt bovendien in de meest recente attesten niet langer als diagnose vermeld.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Bijgevolg stel ik vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tót het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand."

3.6. De Raad benadrukt dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (zie in die zin ook memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, *Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35: "De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt."*).

Het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt worden dus aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten. (cf. ook *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 34*). Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de ambtenaar-geneesheer, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is "*indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene*" (*Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35*). Dit houdt in dat de gemachtigde niet verplicht is om een vreemdeling, die verzoekt om op basis van gezondheidsredenen tot een verblijf gemachtigd te worden, steeds te onderzoeken maar enkel indien hij dit noodzakelijk acht. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe.

3.7. Verzoekers verwijzen naar het verslag van 30 april 2013 van de huisarts dat bij het verzoekschrift werd gevoegd. De Raad stelt vast dat dit medisch attest dateert van na de bestreden beslissing van 15 april 2013. De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer noch de gemachtigde konden derhalve

op het moment van de bestreden beslissing kennis hebben van het medisch attest dat verzoekers nu voorleggen. Het medisch attest werd dus te laat overgemaakt. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

3.8. De ambtenaar-geneesheer vermeldt in zijn medisch advies de voorgelegde medische aandoening "slaapapneu" maar wijst er op dat uit de voorgelegde attesten blijkt *"dat dit gevoel van kortademigheid bij neerliggen niet kadert in een obstructief slaapapnoesyndroom"*. Hij baseert zich daarvoor op een verslag van het slaaponderzoek. Dit verslag van 28 februari 2012 bevindt zich in het administratief dossier en vermeldt: *"Slaaponderzoek toont evenwel aan dat er geen sprake is van OSAS"*.

Vervolgens wijst de ambtenaar-geneesheer erop dat de reden waarvoor de verblijfsmachtiging in eerste instantie werd toegekend de behandeling blijkt te zijn van een aandoening die eerste verzoeker niet eens heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat op 24 januari 2011 de ambtenaar-geneesheer positief adviseerde omtrent de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het positief advies van de ambtenaar-geneesheer was gegrond op de vaststelling dat de voorgelegde medische attesten melding maakten van het gegeven dat eerste verzoeker 's nachts nood had aan een CPAP-toestel om ademhalingsstilstand te voorkomen, wat essentieel is om langdurige ademhalingsstilstand en overlijden te voorkomen. De ambtenaar-geneesheer stelde tevens vast dat de beschikbaarheid van zulk CPAP-toestel in Armenië niet kan worden gegarandeerd. De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat eerste verzoeker op zodanige wijze lijdt aan een aandoening dat deze een reëel risico vormt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit gezien er geen adequate behandeling bestaat in zijn herkomstland zodat vanuit medisch oogpunt een terugkeer naar Armenië niet aangewezen is.

Op basis van de voorgelegde medische attesten in het kader van de verlenging van de verblijfsmachtiging, stelt de ambtenaar-geneesheer heden vast dat eerste verzoeker geen gebruik maakt van CPAP waarzonder hij zagezegd een ademhalingsstilstand zou hebben. De ambtenaar-geneesheer besluit daarom dat eerste verzoeker hier blijkbaar geen nood aan heeft en dat bijgevolg er niet langer een reden is om de hem een verblijfsmachtiging te verlenen.

De Raad stelt vast dat verzoekers een heel betoog opbouwen dat vertrekt vanuit de betwisting dat eerste verzoeker geen slaapapneu zou hebben, maar dat zij daarbij voorbij gaan aan de reële en concrete motieven van het advies. Uit het medisch advies blijkt immers niet dat de ambtenaar-geneesheer betwist dat verzoeker een slaapapneu heeft. Wel stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat de reden waarvoor de verblijfsmachtiging oorspronkelijk werd toegekend niet langer aanwezig is, met name de behandeling voor een aandoening die betrokkene niet heeft. Eerste verzoeker betwist niet dat hij geen gebruik maakt van CPAP noch betwist hij dat er geen sprake is van OSAS.

Verzoekers verwijzen naar zgn. 'tegenstrijdige diagnoses', maar zij tonen niet aan dat er tegenstrijdige diagnoses bestaan omtrent het gebruik van de CPAP omtrent de vaststelling dat verzoeker niet lijdt aan OSAS.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekers de overige motieven van het medisch advies niet betwisten noch weerleggen, met name dat de andere vermelde aandoeningen, zoals proctologische problemen, de dyspnee en artrose, banale aandoeningen zijn, dat er geen sprake is van een ernstige gastritis, dat de medicatie ofwel niet voorkomt op de geneesmiddelenlijst in België en niet wordt weerhouden als essentieel, ofwel dat medicatie niet wordt weerhouden omdat nergens sprake is van stemmingsstoornissen. Verzoekers betwisten evenmin dat eerste verzoeker kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg omwille van medische redenen.

Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gegeven met miskenning van de voorliggende gegevens in het administratief dossier of op grond van een incorrecte feitenvinding. In het licht van de vaststelling dat eerste verzoeker de behandeling niet nodig heeft op basis waarvan hem oorspronkelijk een verblijfsmachtiging was toegekend, maken verzoekers bijgevolg ook niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk of met miskenning van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft gehandeld wanneer hij heeft geoordeeld dat deze verblijfsmachtiging niet langer nodig is vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand. Er wordt dan ook geen afbreuk gedaan aan volgend besluit van de ambtenaar-geneesheer: *"Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een*

aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is."

Derhalve tonen verzoekers evenmin aan dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel van uitmaakt en waarvoor het medisch advies bepalend is geweest, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen of met miskennis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Immers blijkt nu dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan dan wel zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is, aangezien de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft waarbij hij preciseert dat er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand.

3.9. Verzoekers wijzen erop dat de ambtenaar-geneesheer in de conclusie van zijn medisch advies tevens stelt: *"Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)"* Zij menen dat hierdoor een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet en dat de ambtenaar-geneesheer zijn medisch onderzoek heeft verengd door enkel na te gaan of de ziekte geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van eerste verzoeker.

De Raad benadrukt dat deze passage in de conclusie van het medisch advies geen afbreuk doet aan de hierboven besproken concrete motieven die determinerend zijn voor de weigering van de verlenging van de machtiging tot verblijf. De determinerende motieven zijn met name dat de slaapapneu van eerste verzoeker niet kadert in een OSAS en dat de reden waarvoor de oorspronkelijke verblijfsmachtiging werd toegekend de behandeling blijkt te zijn van een aandoening die eerste verzoeker niet heeft, nu blijkt dat hij dan ook geen gebruik maakt van CPAP, waardoor er niet langer een reden is om hem een verblijfsmachtiging te verlenen. Hierboven werd vastgesteld dat deze concrete motieven steun vinden in het administratief dossier en niet ernstig of nuttig door de verzoekers worden betwist noch weerlegd. Verzoekers tonen dan ook hun belang bij dit onderdeel van het middel niet aan. Daarenboven menen verzoekers dat de bestreden beslissing als rechtsgrond verwijst naar artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is echter geen onontvankelijkheidsbeslissing maar een beslissing tot weigering van verlenging van de verblijfsmachtiging, en bevat geen enkele verwijzing naar artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. Dit betoog mist feitelijke grond.

Waar verzoekers verwijzen naar arresten van de Raad moet worden opgemerkt dat deze in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde hebben.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.10. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel luidt als volgt:

"Verzoekers kunnen zich ongetwijfeld beroepen op talrijke private belangen in het Rijk. Deze inspanningen werden aangehaald en/of gestaafd in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging ingediend per schrijven van 24 december 2012 in toepassing van artikel 9bis.

IN het bijzonder is er sprake van een vaste tewerkstelling van verzoekster, de goede schoolloopbaan van de kinderen, de integratie inspanningen, ...

De Raad van State aanvaardt dat het de bescherming van het gezins -en privéleven valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (zie ondermeer (R.v.St. 18 februari 1998, nr. 71.921; R.v.St. 26 juni 1987, nr. 28.239; EHRM 9 april 1996, Adegbie t./ Oostenrijk; EHRM 26 maart 1992, Beljoudi t./ Frankrijk).

Weliswaar laat artikel 8.2 EVRM toe om uitzonderingen te maken op de bescherming van het privéleven wanneer dit nodig is voor de maatschappelijke orde, doch er wordt wel steeds verwacht dat de overheid daarbij een afweging maakt tussen de belangen van het individu (behoud gezin met partner én drie kinderen, ev. ook behoud van werk en sociaal contact,...) en de verblijfsweigering.

In casu is er geen dergelijke afweging gemaakt, zodat niet kan nagegaan worden of het proportionaliteitsbeginsel werd geëerbiedigd (artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht).

Verwerende partij was nochtans op de hoogte van deze gegevens, o.a. naar aanleiding van de aanvraag verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw.

Welnu, bij elke beslissing waarbij geraakt wordt aan het gezinsleven, moet rekening houden met het recht op eerbiediging van het privé -en gezinsleven (R.v.St. nr. 79.839, 21 april 1999, T.Vreemd. 1998, 336; R.v.St. nr. 70.427, 18 december 1997, RRD 1998, 122; R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T.Vreemd. 1997, 31).

Doordat nergens in de beslissing uit blijkt dat er weldegelijk rekening wordt gehouden met de familiale en professionele elementen, miskent de bestreden akte haar motiveringsplicht (vlg. R.v.St. nr. 86.189, 23 maart 2000, APM 2000, 71)."

3.11. In punt 3.3 werd reeds vastgesteld dat een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet wordt aangetoond. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Verzoekers zetten niet uiteen op welke wijze artikel 9ter van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing wordt geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Verzoekers betogen voorts dat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden omdat er in de bestreden beslissing geen afweging is gemaakt tussen de belangen van de Belgische staat en de belangen van verzoekers, m.n. hun privé- en gezinsleven, waardoor eveneens artikel 8 van het EVRM is geschonden.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing enkel een weigeringsbeslissing betreft in het kader van een aanvraag om verlenging van de verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde was er enkel toegehouden om na te gaan of verzoekers nog voldeden aan de gestelde voorwaarden, namelijk of de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan nog steeds bestonden en niet zodanig gewijzigd waren dat de machtiging niet langer nodig is. Een belangenafweging in het kader van het privé- en gezinsleven dient in dit specifieke kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet te worden gemaakt.

Daarenboven dient er op te worden gewezen dat, vooraleer er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, verzoekers zelf ook gebruik dienen te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor hen openstaan. Zoals verzoekers zelfs aanhalen, hebben zij op 24 december 2012 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Gelet op de wettelijke mogelijkheden die voor verzoekers openstaan om bescherming te krijgen van hun privé- en gezinsleven, dient in casu te worden vastgesteld dat een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel noch artikel 8 van het EVRM in de huidige stand van het dossier wordt aangetoond.

Het tweede middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond.

3.12. Ter terechtzitting ontwikkelt de raadsman van verzoekers een nieuw middel. Hij verwijst naar artikel 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 dat wordt vermeld in de aanhef van de bestreden beslissing. Deze bepaling verwijst op zijn beurt naar artikel 13, § 5 van de vreemdelingenwet. De raadsman stipt aan dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van fraude of valse verklaringen en dat de bestreden beslissing op dit punt dient te worden vernietigd.

Artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de middelen dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. In artikel 39/60 van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat de procedure voor de Raad schriftelijk is en dat door partijen "geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn".

Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen of omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren. Te dezen toont de raadsman niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van dit nieuw middel niet reeds bestond op het ogenblik dat verzoekers de vordering tot schorsing en het verzoekschrift tot nietigverklaring hebben ingediend. De raadsman van verzoekers verduidelijkt niet waarom hij dit middel niet in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring heeft uiteengezet. In tegenstelling tot wat de raadsman van verzoeker betoogt, is de vreemdelingenwet niet van openbare orde. Daarenboven toont de raadsman het belang bij dit nieuw middel niet aan. Artikel 10 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt immers als volgt: "Indien de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 13, § 5,

van de wet, beslist om een einde te maken aan het verblijf van de vreemdeling die op basis van artikel 9ter van de wet gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, geeft hij hem een bevel om het grondgebied te verlaten. Het gemeentebestuur geeft van beide beslissingen kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verblijfstitel wordt afgenomen."

Vastgesteld wordt dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft of omvat. Daarenboven blijkt duidelijk uit het hierboven gestelde dat de bestreden beslissing is gesteund op de vaststelling dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan dan wel zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is. De bestreden beslissing maakt geen enkele melding van fraude of valse verklaringen zodat kan worden aangenomen dat de verwijzing in de aanhef van de bestreden beslissing naar artikel 10 van het van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 in casu een materiële vergissing betreft.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES